



1 Ὡσπου στήν δάφνη φύλλον πρασινίζει
πάντα θέλει μ' ἀξάφτειν τὸ λαμπρόν μου·
ὡς ὅπου ἡμέρα νὰ γλαμπρίση ὁ ἥλιος,
τὰ δάκρυα δὲν μοῦ λείβγουν ἀχ τὰ μμάτια·
5 κι ὄνταν πιὸν νύχτα νὰ μὴν φέξουν τ' ἄστρα,
τότεσ βιγλίζω τῆς ὑγειᾶς μου θάρος.

Μέσα καρδιά μου ἀντὰν τῆς ἔρτη θάρος
γοιὸν τὸ δεντρὸν τὸμ Μάρτην πρασινίζει
κι ὡς γοιὸν μὲ δίχα κάψα λάμπουν τ' ἄστρα
10 ἴτσου κ' ἐμὲν θέλ' εἴσταιν τὸ λαμπρόν μου,
ἂν ἔν καὶ νὰ μὲ δοῦν τὰ γλυκιὰ μμάτια
καὶ τὰ δικά μου σκιάσουσιν ὡς ἥλιος.

Κάποιοι λαλοῦσιν βλάφτει τους ὁ ἥλιος
κ' ἐγὼ νὰ γιάνω ἀλλοῦ δὲν ἔχω θάρος·
15 ἀντὰν δὲν δώση ὁ ἥλιος εἰς τὰ μμάτια
στὰ δάση τὸ δεντρὸν δὲν πρασινίζει·
'ὄ ἐμὲν παρκατεβαίνει τὸ λαμπρόν μου
ἂν μὲβ βουθήσουν οἱ πλανῆτες τ' ἄστρα.

Ὡς γοιὸν μοναῦτα χάννουνται ὅλα τ' ἄστρα
20 εἰς ὅσον εἰς τὸν κόσμον λάμψη ὁ ἥλιος,
ἴτσου κ' ἐμὲν δὲν λείβγει τὸ λαμπρόν μου
εἰς ὅσον νὰ ῥτη ἀχ τὴν κυράμ μου θάρος·
κι ὡς δέντρον ἢ καρδιά μου πρασινίζει,
ὄνταν μὲ δοῦσιν τῆς κυρᾶς τὰ μμάτια.



25 Ὡσπου νὰ μὲ βιγλοῦν τὰ γλυκιὰ μμάτια,
πάντα βιγλῶ τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρα·
ὥσπου στὸν κόσμον δέντρον πρασινίζει
κ' ἐμὲν δὲν μὲ δροσίζει ὁ γλαμπρὸς ἥλιος
ποτέ μου δὲν θελώ 'χειν ἄλλον θάρους
30 παρὰ νὰ μὲ φυράζη τὸ λαμπρὸν μου.

Γλυκὺν καὶ δροσινὸν ἔν τὸ λαμπρὸν μου
ὡς ὅπου νὰ βιγλῶ τὰ γλυκιὰ μμάτια
νὰ μὲ θωροῦν μὲ τὸ γλυκὺν τοὺς θάρους,
τότες ἔναι γιὰ μέναν ὅλα τ' ἄστρα
35 τότ' ἔναι δροσινὸς γιὰ μὲν ὁ ἥλιος·
ἐλπίζοντα καρδιά μου πρασινίζει,

ἄδ δὲν 'ναι πρασινίζει τὸ λαμπρὸν μου
κι ὁ ἥλιος μοῦ διδεῖ βραστὸ στὰ μμάτια,
ἂν δὲν μὲ δοῦν τὰ δυ' ἄστρα μὲ τὸ θάρους.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ο πετραρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.